



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

30. SRPNA 2009

Z obsahu:

Bůh nejedná proti naší svobodě

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
12. srpna 2009
- strana 2 -

700. výročí na Gibraltar a jeho celocírkevní význam

Notker Hiegl OSB
- strana 4 -

Galerie příkladných kněží Blahoslavený Michal Rua (dokončení)

- strana 6 -

Sensus fidelium

John Henry Newman
- strana 7 -

Dopis jednoho němec- kého kněze farní rodině

Franziskus
Federspiel OFSP
- strana 8 -

Hřbitovy pro ty nejmenší

Andreas Kirchmair
- strana 9 -

Závěť blahoslavené Anděly z Foligna

Letos uplynulo 700 let
od smrti blahoslavené
Anděly z Foligna
- strana 10 -

Slova svatého faráře arského

- strana 11 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Plodnost a kněžský celibát
- strana 12 -



María, Matka Evropy, patronka diecéze Gibraltar (čtete na str. 4-6)

Bůh nejedná proti naší svobodě

Drazi bratři a sestry, je před námi příští sobotu oslava slavnosti Nanebevzetí blahoslavené Panny a jsme v kontextu Roku kněží. Chtěl bych mluvit o vazbě mezi Madonou a kněžstvím. Je to vazba hluboce zakořeněná ve vtělení. Když se Bůh rozhodl, že se stane člověkem, potřeboval svobodné „ano“ svého tvora. Bůh nejedná proti naší svobodě. A stane se věc opravdu mimořádná: Bůh se činí závislým na „ano“ svého tvora, čeká na „ano“. Svatý Bernard z Clairvaux v jedné své homilii vysvětlil dramatickým způsobem tento rozhodující okamžik ve všeobecných dějinách,

kdy nebe, země a sám Bůh čekají, co řekne tento tvor.

Mariino „ano“ je tedy branou, skrze kterou Bůh mohl vstoupit na svět, stát se člověkem. Tak je Maria reálně a hluboce zapojena do tajemství vtělení, tajemství naší spásy. A vtělení, to, že se Syn stal člověkem, byl počátek, který je zakončen sebedarováním; sebedarováním s velkou láskou na kříži, aby se stal chlebem života pro svět. Tak oběť, kněžství a vtělení jdou spolu a Maria je v centru tohoto tajemství.

Pojďme nyní ke kříži. Ježíš dříve než zemřel, spatřil pod křížem Matku; a viděl milovaného syna a tento milovaný syn

je osoba, individuum velmi důležité, ba co více: je to příklad, předobraz všech milovaných učedníků, všech osob, které Pán povolal, aby se staly „milovaným učedníkem“, a v důsledku toho zvláštním způsobem také kněžími. Ježíš říká Marii: „Matko, to je tvůj syn“ (Jan 19,26). Je to určitý druh závěti: světuje svou Matku péči syna, učedníka. A říká také učedníkovi: „To je tvá matka“ (Jan 19,27). Evangelium nám říká, že od té chvíle Jan, milovaný učedník, vzal matku Marii „do svého domu“. Tak je tomu v italském překladu; ale řecký text je mnohem hlubší, mnohem bohatší. Můžeme ho přeložit: vzal Marii do inti-

mity svého života, svého bytí, „esi tá idia“ – do hloubky svého bytí. Vzít s sebou Marii znamená uvést ji do dynamiky celého vlastního života; není to vnější záležitost – je to všechno to, co představuje horizont vlastního apoštolátu. Zdá se mi, že tak je možno chápat, jak zvláštní mateřský vztah, existující mezi Marií a kněžími, tvoří prvotní zdroj a základní motiv zálibení, jaké Maria chová pro každého z nich. Maria v nich má tedy zálibení ze dvou důvodů: protože jsou podobní Ježíši, největší lásce jejího srdce, a protože také oni, jako ona, jsou pověřeni posláním hlásat, dosvědčovat a dávat Krista světu. Pro vlastní identifikaci a svátostnou shodnost s Ježíšem, Božím Synem a Synem Marie má se každý kněz cítit opravdu milovaným synem této nejvznešenější a nejpokornější Matky.

II. vatikánský koncil vyzývá kněze, aby se dívali na Marii jako na dokonalý vzor vlastního života a vyzývali ji jako „Matku nejvyššího věčného Velekněze, Královnu apoštolů a záštitu své služby“. Kněží – pokračuje Koncil – ji proto musí uctívat a milovat se synovskou oddaností (srov. PO 18). Svatý farář arský, na kterého v tomto roce zvláště myslíme, rád opakoval: „Ježíš Kristus, když nám dal všechno, co nám mohl dát, chce nás učinit také dědici toho, co měl nejvzácnějšího, to znamená své svaté Matky“ (B. Nodet, *Il pensiero e l'anima del Curato d'Ars*, Turín 1967, s. 305). To platí pro každého křesťana, pro nás všechny, ale zvláštním způsobem pro kněze. Drazi bratři a sestry, modleme se, aby Maria učinila všechny kněze ve všech problémech dnešního světa shodnými s obrazem svého Syna Ježíše a správcí neocenitelného pokladu jeho lásky jako dobrého Pastýře. Maria, Matko kněží, oroduj za nás!

L'Osservatore Romano
13. srpna 2009
Překlad -lš-

Konflikt mezi Ježíšem a farizeji, týkající se „neumytých a znesvěcujících rukou“, je jedním z oněch sporů, při kterých se střetávají uměle zveličené lidské výmysly a nápady s autentickým Božím řádem. Tento konflikt uzavře Pán Ježíš v posledním týdnu svého života svým pověstným sedmerým „Bědám“, ve kterém bez obalu vyčte svým odpůrcům

všechno jejich pokrytectví a faleš, s jakou cedí komáry a velbloudy polykají, až skončí neúprosným soudem: „Zmijí plemeno, jak budete moci uniknout před odsouzením do pekla?“

Co by asi řekl Pán dnešním „předákům“? Jejich výmysly, na kterých bazírují a které by chtěli vnutit všem lidem, se netýkají banálních věcí, jako je mytí a desátky z máty, ale uzákoňují a prosazují jako „lidská práva“ doslova zvrácenosti a do nebe volající zločiny. O těchto svých „právech“ jsou tak přesvědčeni, že podle nich nikdo nemá právo o nich pochybovat, tím méně proti nim cokoliv namítat.

Bůh učinil moudře všechny věci, on ví velmi dobře, co jeho

stvoření škodí a co je mu naopak potřebné a co mu prospívá. Hledbáme se vědou. Šéfredaktor německého „katolického“ týdeníku „Christ in der Gegenwart“ rozvinul kampaň, která se dovolává třetího vatikánského koncilu. Kritizuje papeže, že chce dávat za vzor faráře arského s jeho

podivnými „patologickými rysy“, který nikoho z mladých nezajímá. Nový koncil by měl podle něho změnit konečně víru, protože rozvoj vědy už nepřipouští věřit tomu, čemu se věřilo před Francouzskou revolucí.

Je však „víra ve vědu“ těchto vyznavačů vědy opravdu tak důsledná? Nuže, věda také jasně dokázala, v jakých podmínkách musí vyrůstat člověk, aby se rozvinul v opravdovou osobnost a platného člena lidské společnosti. Není to požadavek, který si vymyslela Církev, aby se člověk narodil jako milovaný a vyrůstal v láskyplném prostředí zdravé a bezpečně trvalé rodiny, tvořené otcem a matkou. To je kategorický požadavek lidské přirozenosti, vě-

decky zcela jasně doložený a zdůvodněný. Proti těmto vědeckým poznatkům však povstala ideologie zrozená ze sexuální revoluce, která staví celý přirozený řád na hlavu.

Představme si, co bychom řekli na to, kdyby slepice vyhlásily sexuální revoluci a emancipaci a usnesly se, že se chtějí svobodně procházet jako kohouti a odmítají nadále snášet vajíčka a vysedávat

na nich, protože to představuje jejich zotročování a omezování jejich slepičí svobody. Jak vajíčka, tak kuřata můžeme konzumovat jen díky tomu, že v tomto živočišném druhu stejně jako ve všem živém existuje železný zákon zachování rodu, kterému je podřízen celý jejich život. Souvisí s tím vlastně všechno to nejkrásnější a nejužitečnější v přírodě – od kvetoucích luk a stromů a ptačího zpěvu, bohatství barev a tvarů až po to, co nazýváme láskou v jejím původním nejbohatším a nenarušeném významu, láskou, která byla věčným zdrojem umění i kultury. Všichni hlasatelé sexuální svobody, lobbisté a propagátoři gender ideologie

Pokračování na str. 13

Editorial

Lidské podání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Z lidského srdce vycházejí zlé myšlenky.

Přijmeš-li Pánovo pozvání a zajdeš za ním co nejrychleji, zastihneš ho v situaci, kdy se opět dostává do sporu s předními židovskými představiteli. Farizeové a někteří ze zákoníků bedlivě sledují každý krok, který učiní Ježíš i jeho učedníci. Dnes se jim nelíbí, že Ježíšova družina se chová jakoby po svém a neřídí se ve všem souborem předpisů, kterým oni přikládají tak velkou důležitost. Jejich jednání ti možná nebude cizí, když si připomenesh, jak se sám cítíš někdy pohoršen, když druzí kolem nesdílejí obyčej a způsoby, na kterých si zakládáš a které bys nejraději vnutil všem lidem.

V Ježíšově reakci můžeš najít lék na podobná zbytečná pohoršení. Že by Syn, který je *poslušný až k smrti*⁽¹⁾, učil své žáky zanedbávat přikázání? Skutečnost je právě opačná. Ti, kteří tu chtějí proti němu vystupovat v roli žalobců, sami zasluhují, aby byli pokáráni. Dávej dobrý pozor, co jim Pán vytkne: Jejich obřadní úkony, které tak vyžadují, jsou ve skutečnosti před Bohem bezcenné, protože *jejich srdce je daleko od něho*. Jejich hojné a nápadné skutky mají totiž jen zakrýt skutečnost, že ve svém nitru *opustili Boží přikázání*. Tento střet s nesprávnou praxí je proto nutný, protože Syn člověka přišel právě proto, aby obnovil původní smysl a podstatu Zákona, který dal jeho Otec Božím lidu, když byl na cestě do zaslíbené země.

Bůh rozhodl, že nám dá život skrze slovo pravdy. Jeho přikázání nemají být přítěží ani omezením. Nebyl žádný jiný národ, který by *měl tak spravedlivá a moudrá nařízení*. Jenže tento vyvolený a mezi všemi omilostněný národ pro své pohodlí, pro svou tvrdošijnou zlobu nedbal na Hospodinovo slovo. *Nic nepřidáte a nic neuberete*. Budete v mých moudrých přikázáních hledat a zachovávat ten smysl, který já do nich vkládám k vašemu prospěchu a vaší spáse, abyste *vešli do země, kterou vám chce dát Hospodin, váš Bůh*.

Boží nařízení jsou skutečně nanejvýš moudrá a rozumná. Lidské zákonodárství by se stalo zbytečným, kdyby všichni lidé spontánně a důsledně zachovávali Boží ustanovení. Ale *lid tvrdé šíje* si místo nich vytvořil lidská ustanovení, jako by vnější omývání mohlo zakrýt, že srdce jsou poskvrněna *smilstvem, chamtivostí, závistí, zlostí a opovržlivou pýchou*.

Pán nejen přišel, aby nás znovu naučil, jaká je Otcova vůle, ale jako *velikonoční Beránek*

vynesl na kříž onen *starý kvas*, abychom opět žili podle Božího záměru s *upřímností a životem podle pravdy*⁽²⁾.

Čeho však jsme svědky po dvou tisíciletích? Pán nám může opakovat plným právem a s veškerým důrazem: *Opustili jste Boží přikázání a držíte se lidského podání*. Lidé vsadili všechno na své nové modly: vlastní rozkoše a vlastní uspokojení.

Jaké je dnes toto *lidské podání*? Že je ti dovoleno všechno, co ti působí potěšení, že na to všechno máš nárok, jako by už žádná zvrácenost nebyla zvráceností. *Zrušili Boží slovo a nahradili je svým podáním a tak je odevzdávali dále*⁽³⁾, až z Božích přikázání nezbylo vlastně nic. Pranic nedbali na výstrahy, které dal spolu se svým zákonem: *Nic z toho neuberete*. Ubírali, až ubrali všechno, až ubrali ze svého srdce všechnu úctu k jedinému a pravému Bohu. Nezávidí národu, kterému je Bůh blízko, naopak, holedbají se tím, že se zbavili Boha. V jejich očích nejsou jeho přikázání *moudrá ani rozumná*, pokládají je za omezení své svobody a svých práv.

Dokud je tu někdo, kdo nepřijímá jejich tradici, kdo se nechová jako oni, narušuje jejich sebejistotu. Pociťují to jako svoje ohrožení, jestliže někdo svým vlastním životem uvádí v pochybnost jejich přesvědčení, že už není Božího zákona. Jestliže je provokuješ tím, že se chováš jinak, světáci k tobě přicházejí a ptají se tě podrážděně: Jak to, že se neřídíš podle našeho podání? My všichni se přece chováme tak a tak. Proč ty se tak nechováš?

Ať se tvé okolí tváří jakkoliv sebejistě a pokrokově, nedej se zastrašit ani jeho naléhající většinou. Zachovej si svůj *dobry úděl, dokonalý dar, který pochází od Otce světél*. Zůstávej věrný Pánu. Tím, že se držíš věrně jeho rozhodnutí, nejsi někým, kdo zaostává, jsi naopak *jako prvotina ze všeho, co on stvořil*. Odmítej každou výčitku, jako by ses chtěl zavírat do ghetta. Nedělaš přece nic jiného, než že se chceš zachovat *neposkvrněným od světa*. Kdybys byl uzavřený v ghettu, svět by tě neviděl a nevidil bys mu. Když však na tebe naléhá po dobrém i po zlém, aby ses obrátil k jeho podání, zůstáváš světu dostatečně otevřen, neboť k němu důrazně promlouváš tvůj znepokojující příklad. Pros svého Pána, aby tě stále zachovával ve svém slově a očisťoval tvé srdce, aby z něho nevycházelo nic, co poskvrňuje. *Pane, připočti mě k těm, kdo žijí bezúhonně, jednají spravedlivě, kdo ze srdce zastávají pravdu, abych směl přebývat na tvé svaté hoře*.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Fil 2,8; ⁽²⁾ 1 Kor 5,8; ⁽³⁾ srov. Mk 7,13;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 15

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,1–2.6–8

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme? A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji?“

2. čtení – Jak 1,17–18.21b–22.27

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno, a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujmát se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvrněným od světa.

Evangelium – Mk 7,1–8.14–15.21–23

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhu nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“

Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: ‚Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.‘ Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to lé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

700. výročí na Gibraltaru a jeho celocírkevní význam

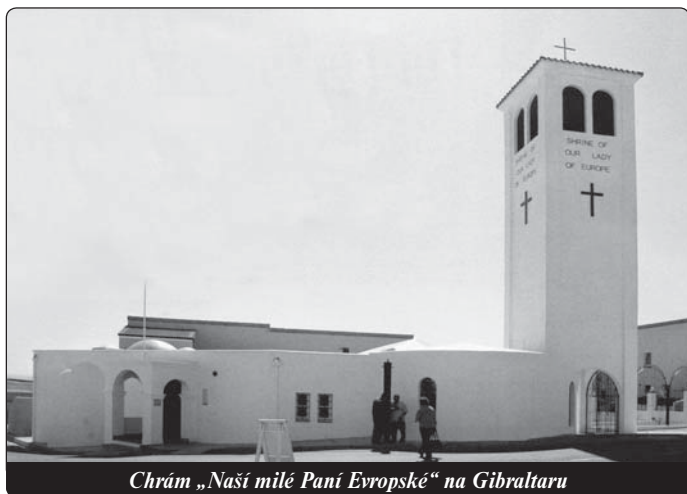
5. května 2009 se na nejzápadnějším cípu Evropy konala slavná bohoslužba za účasti tisíců věřících. Byly to oslavy 700. výročí zasvěcení evropského kontinentu Matce Boží, které provedl španělský král Ferdinand IV. v roce 1309. Tehdy dobyl zpět Gibraltar z maurského panství a první mešitu, která v roce 711 vznikla na evropském kontinentu, proměnil na mariánskou svatyni. Na jubilejní oslavy vyslal Benedikt XVI. kardinála José Saraiva Martinse jakožto papežského legáta, aby obnovil zasvěcení Evropy a předal od papeže svatyni tzv. „zlatou růži“.

Mauři na Gibraltaru

Skvostná slavnost, která trvala od 4. do 6. května za účasti 4000 věřících, 100 kněží a 17 biskupů a kardinálů, byla více než pouhé jubileum. Jako

a chtěli mu Evropu položit k nohám. Přes tento most proudily pak nesčetné islámské hordy do Evropy. Teprve španělskému králi Ferdinandu IV. se v roce 1309 podařilo Mauře vytlačit zpět do Afriky. Z vděčnosti za-

měněna v mešitu. Definitivně byli muslimové vytlačeni z poloostrova v roce 1462 Ferdinandovým vnukem Jindřichem IV. V pravém rohu původní mešity postavili velkou kapli. Byla zde umístěna 60 cm vysoká socha Panny Marie, jak sedí na křesle s Ježíškem na klíně. Matka i Dítě nesou na hlavách korunu, Maria drží v pravé ruce žezlo se třemi růžemi, které znamenají lásku, věrnost a spravedlnost. Ve válce o následnictví trůnu získali Gibraltar 1704 Britové. Když vojáci nedostali po celé měsíce žold, začali rabovat. Sochu Panny Marie hodili rozbitou ze skály do moře. Jeden rybář vylovil jednotlivé kusy a předal je P. Juanu Romerovi de Figueroa, který ji umístil ve španělském městě Algeciras. Tam byla socha restaurována a opět vystavena k účtění. Teprve v roce 1864 ji dal biskup Jan Scandella přemístit zpět na Gibraltar. Za druhé světové války sloužil kostel jako prodejna pro armádu a původnímu účelu byl vrácen až roku 1961. Za podpory Evropské unie a správy Gibraltaru byly provedeny restaurační práce, které skončily v roce



Chrám „Naší milé Paní Evropské“ na Gibraltaru

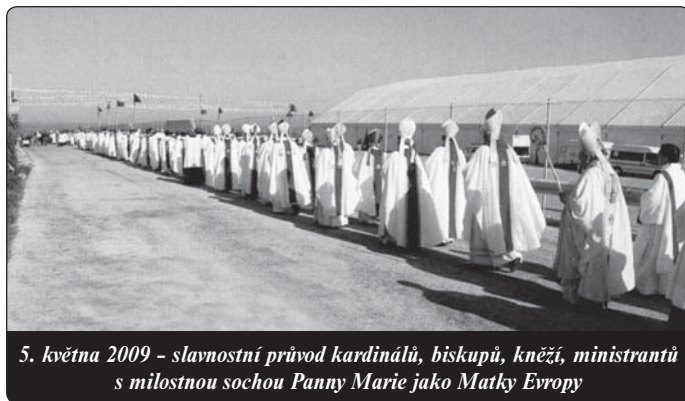
evropsko-mariánské shromáždění představovala důvěryhodné svědectví katolické světové církve, že sjednocená Evropa dosáhla opět své identity jako křesťanský kontinent pod ochranou Matky Boží Panny Marie a chce navzdory postupující islamizaci klást další základy své křesťanské budoucnosti.

První maurské hordy přišly na Pyrenejský poloostrov již v dubnu 710, aby odtud dobývaly celý kontinent. Se svým vůdcem Tárikem ibn Zijádem se Mauři vyloďili na její jižní výběžku Evropy, skalním masivu „Calpe“, který od té doby nese název „Gibel Tárik“ (Tárikova hora) – Gibraltar. Chtěli tak dobýt západní Evropu pro islám. Na její jižní vrcholku skály postavili mešitu Alláhovi

světil evropský kontinent Matce Boží. Současně změnil šest set let starou mešitu na křesťanský chrám a zasvětil ho „Naší milé Paní Evropské“.

Strídavé osudy svatyně

V roce 1333 byl Gibraltar ještě jednou dobyt muslimy: křesťanská svatyně byla ihned pro-



5. května 2009 – slavnostní průvod kardinálů, biskupů, kněží, ministrantů s milostnou sochou Panny Marie jako Matky Evropy

1997, a svatyně byla znovu slavnostně posvěcena.

Jan Pavel II. a svatyně „Naší milé Paní Evropské“

Již v prvním roce svého pontifikátu věnoval Jan Pavel II. mariánské svatyni na Gibraltaru svou pozornost. 31. května 1979 potvrdil oficiálně titul Matky Boží „Naše milá Paní Evropská“ a jmenoval ji patronkou diecéze Gibraltar.

Původně se jako hlavní putní svátek slavil 15. srpen. V 19. století však biskup Scandella přesunul svátek na 30. května. Biskup Edward Rapallo se obrátil na Řím se žádostí, aby byl svátek stanoven na 5. května jako „Den Evropy“. Od roku 1979 se tedy slavnost koná v tento den, kterému předchází slavnostní triduum.

6. září 1995 vyjádřil Jan Pavel II. v listě biskupovi Rapallovi svou radost nad tím, že svatyně byla obnovena a rozšířena, a nazval to „mocným



Otto Habsburg (96 let) při rozhovoru s gibraltarským biskupem Charlesem Caruanou

symbolem“ pro sjednocení evropského kontinentu, „místem, kde pod ochranou Panny Marie se bude lidská rodina shromažďovat v bratrské jednotě k mírovému soužití“. Ve svém poselství k novému posvěcení v roce 1997 Jan Pavel II. napsal: „Křesťanství je nejen součástí evropské kultury, je duchovní součástí Evropy... Tato svatyně pomůže Evropě, aby si připomínala své křesťanské dědictví, a bude vyzyvat prosebníky, aby stavěli budoucnost Evropy na tomto solidním základě.“

Pozvání k oslavám 700. výročí na Gibraltaru

Po dokončení svatyně „Marie Matky Evropy“ v Gnadenweileru u Beuronu navázal Otto Habsburk kontakt s biskupem Charlesem Caruanou z Gibraltaru a se správcem tamní svatyně P. Charlesem Azzopardim. Výsledkem bylo pozvání, které rozeslal biskup Caruana, k oslavám 700. výročí svatyně „Naší milé Paní Evropské“ ve dnech 4. a 5. května 2009 a k oficiálnímu obnovení zasvěcení Evropy Matce Boží. V rámci slavnosti mělo být založeno a zpečetěno modlitební bratrství tří svatyní pod titulem „Maria, Matka Evropy“: Gibraltar na nejzazším

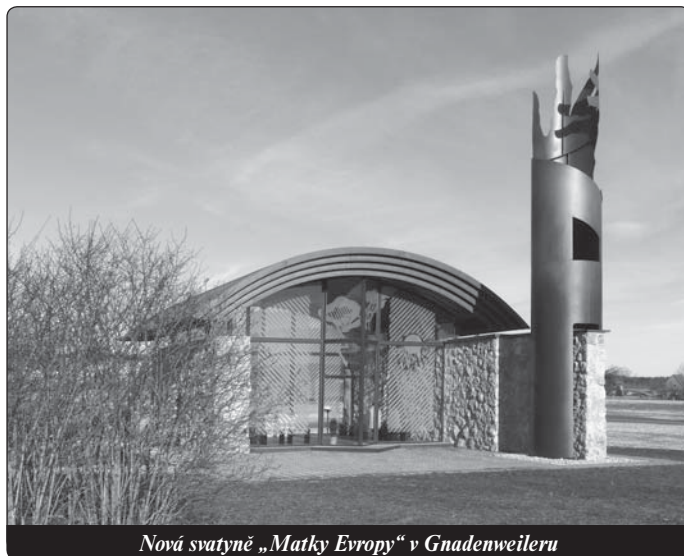


Biskup diecéze Gibraltar Charles Caruana podepisuje pamětní pergamen

jihovýchodě Evropy, v Gnadenweileru přesně ve středu Evropy a v Berezničkách na nejzazším severovýchodě. V klášteře Beuron byl zhotoven „pamětní pergamen“ k podpisu při slavnosti na Gibraltaru.

Nová svatyně „Matky Evropy“ na Uralu

Z podnětu P. Notkera Hiegla OSB vzniká také v nejseverovýchodnější katolické farnosti v Evropě svatyně zasvěcená Matce Boží jako „Matce Evropy“. Již v listopadu 2008 navštívil farář P. Erich Maria Fink z Berezničk kapli v Gnadenweileru a potvrdil zápisem do knihy přímlyv vstup své farnosti do modlitebního



Nová svatyně „Matky Evropy“ v Gnadenweileru

bratrstva, které tvoří most přes celou Evropu. Kaple na Uralu bude vyzdobena dvěma okenními vitrážemi, na kterých budou zobrazeni apoštolové Petr a Ondřej jako představitelé západní a východní církve. Do kaple budou přijati také patroni Evropy sv. Benedikt (první patron Evropy), Edith Steinová (naše židovsko-křesťanské kořeny), sv. Cyril a Metoděj (apoštolové Slovanů), Brigita Švédská (jako patronka Severu) a Kateřina Sienská (patronka Jihu). Bude zde mít místo Jan Pavel II. jako slovanský papež a sv. Serafín ze Sarova (znamení nově vznikajícího křesťanství v pravoslavné církvi). Jako milostný obraz zde bude trůnit Panna Maria Fatimská pod velkým křížem hlavního oltáře. Neboť poselství Panny Marie Fatimské je z velké části věnováno osudům Ruska a pte se nad ce-



Kardinál José Saraiva Martins z Portugalska jako papežský legát předává P. Charlesi Azzopardimu, zástupci svatyně „Naší milé Paní Evropské“ na Gibraltaru, nejvyšší papežské vyznamenání - zlatou růží

lou Evropou jako duha od krajního Západu až po nejvzdálenější Východ.

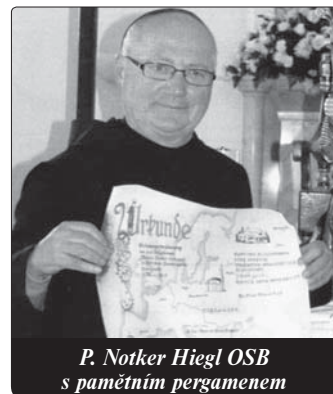
Slavnostní akt v „The Rock Hotel“ na Gibraltaru

Ministerský předseda Gibraltaru pozval do Skalního hotelu hosty z celé Evropy k slavnostnímu přijetí. Kardinál José Saraiva Martins z Portugalska jako papežský legát k tomuto jubileu (1309–2009) pozdravil anglicky všechny hosty. Po jeho boku stáli další dva kardinálové Fry Carlos Amigo Vallejo ze Sevilly a Ennio Antonelli z Itálie, po levici pak hostitel biskup diecéze Gibraltar Charles Caruana a arcibiskup Francesco Monteriso. Mezi 17 biskupy byl také biskup z Fatimy. Ottu Habsburka doprovázeli Marie Luisa ze Schönburgu a dva jeho vnuci. Z Bärenthalu, na jehož území

je kaple v Gnadenweileru, přibyl starosta Roland Ströbele, který přivedl početnou skupinu poutníků z Německa.

Podpis pamětních pergamenů

Bratr Wolfgang Keller OSB z klášteře v Beuronu zhotovil v trojím provedení pamětní pergameny (vyrobené z jemné koží kůže), které dokumentují založení modlitebního bratrstva tří svatyní. V úterý 5. května na Den Evropy, který se slaví na Gibraltaru jako národní svátek, podepsali pergamen biskup Charles za Gibraltar, P. Notker Hiegl OSB za Gnadenweiler a P. Erich Fink za Berezničky. Již o Velikonočních 2009 podepsal v Beuronu dokumenty na důkaz církevního požehnání kardinál Kasper. Slavnostní akt se konal ve sva-



P. Notker Hiegl OSB s pamětním pergamenem

tytni Panny Marie, kde byly zakládající dokumenty položeny na oltář k nohám milostné sochy. V přítomnosti mnoha kardinálů a biskupů při slavnostní bohoslužbě v obřím stanu byl slavnostní slib Bratrstva položen na oltář.

Mariánský svátek evropských rozměrů

V tomto stanu byl již v předvečer svátku uspořádán 4. května slavnostní koncert. 5. května pak se konal slavnostní průvod kardinálů, biskupů, kněží a ministrantů a policejní důstojníci v slavnostních uniformách nesli milostnou sochu. Na začátku bohoslužby byli pozdraveni zástupci biskupských konferencí z jednotlivých zemí Evropy.

Papežský delegát pronesl homilii a na závěr zaslavnou modlitbu Matce Boží. Předal pak zástupci svatyně nejvyšší papežské vyznamenání – zlatou růži. Místní biskup přečetl osobní pozdrav Benedikta XVI.

Modlitební akce za křesťanskou Evropu

Při všech těchto dojmech nás zajímala rozhodující otázka: Jak to bude pokračovat po slavnostech? Poroste Evropa jako křesťanská pro Ježíše a Marii? Proto jsme začali šířit „evropské růžence“: s modrými perlami, zlatou šňůrou a křížem svatého Benedikta. V těch dnech jsme jich rozdali na 400 a všichni je přijímali s velkým nadšením. Zveme všechny, aby se denně pomodlili alespoň jeden desátek za křesťanskou Evropu. Jedna žena, která dostala ve stanu „evropský růženec“, ujistila nás další den, že může opět pohybovat prsty, které měla dříve ochrnuté.



P. Erich Maria Fink
podepisuje pamětní pergamen

P. Notker Hiegl OSB při podpisu pamětního pergamentu



P. Notker Hiegl OSB při podpisu
pamětního pergamentu

Kéž Maria chrání Evropu svou mateřskou ochranou od jihozápadu až k severovýchodu, aby zůstala věrná jejímu Synu Ježíši Kristu.

Z Kirche heute 6/2009
přeložil-lš

Galerie příkladných kněží

BLAHOŠLAVENÝ MICHAL RUA (DOKONČENÍ)

Aby cítili, že jsou milováni

Don Rua napodobil způsob jednání svého učitele, o kterém Jan Pavel II. řekl: „Pokud jde o metodu, Don Bosco navrhuje »cit«. Jedná se o každodenní jednání, které není jen prostou láskou, ani pouhou láskou nadpřirozenou. ... Cit se stává nástrojem pro vychovatele, jestliže jeho osoba je zcela zasvěcena dobru svých svěřenců, takže je mezi nimi ustavičně přítomen, připraven přinést jakoukoliv obět a snést jakoukoliv obtíž při plnění svého poslání. To všechno vyžaduje naprostou odevzdanost vůči chlapcům, hlubokou sympatii, schopnost dialogu... Se šťastnou intuící Don Bosco vysvětluje: »To, co mladí potřebují, je, aby byli nejen milováni, ale aby věděli, že jsou milováni.«“ (Dopis k 100. výročí smrti svätce 31. ledna 1988).

Nicméně, i když je skupina salesiánských vychovatelů jakkoliv velkodušná, nejsou dokonalí. Došlo k více než jednomu omylu; přesto se dostávají úspěchy nového ústavu. Záhy velký diecézní seminář oplývá povoláními, která přicházejí z malého semináře. Don Rua si je toho vědom a přepadá ho vytrvale velké pokušení sebelásky. Dělá vše pro to, aby je zapudil, ale ono se vrací se stále větší silou. Nakonec se svěří svému učiteli, který mu odpoví: „Na vyléčení této pýchy ti doporučuji lék svätého Bernarda: Opakuj si sám často slavné otázky: Odkud jsi přišel? Jaký je tvůj úkol zde dole? Kam máš přijít a skončit? Připomínání těchto pravd a hluboké rozjímání o nich dnes jako včera vyrábí svätce.“

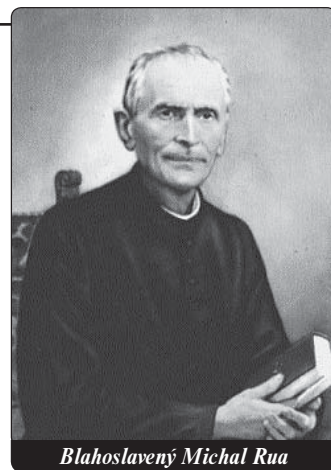
V roce 1865 musí Don Rua opustit svůj seminář a vrátit se do Turína k Donu Boskovi, který je nemocný a zavalen prací. Ve velkém domě ve Valdoccu, ke kterému přibyl konvikt s více

než 600 chovanců, duch zakladatele ochabl. Don Rua s velkým taktem odstraňuje krok za krokem špatné zvyky a obnovuje původní kázeň ústavu. Ale v červnu 1868 ustavičná aktivita zlomí síly Dona Ruy. Náhlý zánět pobřišnice ho přinutí ulehout na lůžko. Lékaři mu dávají sotva několik hodin života. Když Don Bosco uviděl na stole oleje k pomazání nemocných, prohlásil: „Poslouchej mě dobře, Done Ruo, ujišťuji tě, že nezemřeš, ani kdyby ses vrhl z tohoto okna.“ A skutečně, za několik dní se navzdory odborným prognózám nemocný ocitne zcela mimo nebezpečí.

Pomáhat Donu Boskovi

Po rekonvalescenci převzal Don Rua polovinu, ne-li více povinností Dona Boska. Ten mu v roce 1869 svěruje péči o novice. Ale při tomto úkolu navíc, který plnil po dobu šesti let, nebyl uvolněn od četných dalších zaměstnání. Zvládá nesčetné úkoly díky své metodické kázni a vyspělosti, sebeovládání, výtečné paměti, houževnatosti v práci, schopnosti najít si pomocníky, ale především díky lásce k Donu Boskovi, kterému chce pomáhat. Dosáhne toho, že celý jeho den je ustavičná modlitba. Chce všechnu činnost, zaměstnání, únavu celého dne proměnit v modlitbu. Jeho činnost se rozvíjí pod dohledem Božím a Panny Marie.

Nicméně postupem času jeho horlivost pro zachování kázně způsobí, že si odcizí srdce chlapců. Zavládl více strach než láska. V domě vzniklo rčení: Lepší je jedno „ne“ od Dona Boska, než „ano“ od Dona Ruy. Don Bosco ho proto zproští odpovědnosti za kázeň, vezme ho plně k sobě, aby se staral o důležité zájmy kongregace, a bere ho s sebou na své cesty po Evropě. Všechno nyní mají společné, dokonce i charisma, které dělá zázraky. Jednoho dne zoufalá matka přivede Donu



Blahoslavený Michal Rua

Boskovi svého syna, který podle lékařů nemá před sebou více než několik dnů života. Svätce zaneprázdněný úkoly požádá Dona Ruy, aby mu udělil požehnání Panny Marie Pomocnice. Chlapec se okamžitě uzdravil.

Ale i přesto, že oba kněží jsou si tak důvěrně blízcí, každý z nich si zachovává svou vlastní osobitost. Při řešení záležitostí stojí někdy jakoby proti sobě: Don Bosco projevuje absolutní soustředěnost na úkol dne, a to s největší možnou odvahou. Don Rua je naopak předvídavější, chce co nejvíce omezit to, co je nepředvídané.

V roce 1884 budí zdravotní stav Dona Boska vážné starosti. Papež Lev XIII. ho diskretně žádá, aby pomýšlel na svého nástupce. 24. září 1885 zakladatel jmenuje Dona Ruy svým nástupcem. Včera ještě muž kázně a příslovecně vnější přísnosti, jako nový hlavní představený se stává vlídnější, jeho hlas nabývá sladkosti, tvář se rozjasňuje úsměvem. 31. ledna 1888 Don Bosco vydechl naposled. Don Rua píše: „Naši duši může potěšit pouze myšlenka, že Bůh, nekonečně dobrý, nečiní nic, co by nebylo správné a moudré.“ Večer toho dne, když všichni odešli z kostela, kde je svätce vystaven vsedě na křesle, Don Rua u něho setrvává dvě hodiny v modlitbě. Když se zvedne, jeho duše je plná nové síly k přijetí nového obtížného úkolu, který ho čeká. O něco později na audienci u Lva XIII. prohlásí: „Slyším ještě, jak Don Bosco opakuje několik hodin před smrtí: – Papež, papež, salesiáni bojují ve prospěch obrany autority papeže, vždy a všude.“ Během rozhovo-

John Henry Newman

Sensus fidelium

Za doby arianismu božskou tradicí, svěřenou neomylné Církvi, hlásali a zachovávali spíše věřící než biskupové. Tak se ukázalo, že věřící lid jako celek zůstal věrný milosti křtu.

Z toho plyne:

1. že laici mají platit za svědky víry pro katolickou pravdu;
2. že jsou obdařeni jako společenství smyslem pro víru;
3. že mají jemný cit pro bludné nauky.

V oné době to byl živý duch tisíců a statisíců věřících, kteří přijali od učedníků Páně předanou apoštolskou víru,

- aby s ní tak dobře zacházeli,
- aby ji tak šířili,
- aby ji předávali věrně z generace na generaci v tak jasných obrysech a detailech, že uschopňují i nevzdělané, aby instinktivně rozlišovali mezi pravdou a bludem a spontánně odmítali i stín hereze.

(Günter Biemer, John Henry Newman 111-112)

ru papež radí Donu Ruovi, aby zastavil rozšiřování kongregace a konsolidoval to, co již existuje. Po dobu dvou let tento postup umožňuje dosáhnout kýžené konsolidace a splacení nejnaléhavějších dluhů. Ale od konce roku 1889 se opět množí salesiánská díla ve světě.

Nezbytnost ústavů

Jako horlivý apoštol úcty k Božskému Srdci Páně napsal Don Rua salesiánům: „Taková úcta je dokonale salesiánská, protože je to Nejsvětější Srdce našeho Mistra, ze kterého budeme čerpat své výchovatelství vlastnosti, nejčistší lásku k mládeži, sladkost a dobrotivost, které musí provázet naše slova a naše jednání, trpělivost v protivenstvích a souženích spojených s naším úkolem, ducha horlivosti a obětavosti pro duše.“ V oběžnicích doporučuje Don Rua především ústavy a naléhá na to, aby zůstala zachována jejich původní účelnost. „Hudba, divadlo, sport jsou jen prostředky, nic více.“ píše. „Tam, kde jsou užitečné, ale jen tam, můžeme si jimi posloužit. Ale vždy s rozvahou, abychom přitahovali mládež a zajistili jim vytrvalost. Cílem je však výuka náboženství a formace duší.“ Pro podporu vytrvalosti v dobrém u mládeže, která vychází ze salesiánských ústavů, podporuje zakládání sdružení bývalých žáků. Konečně naléhá, aby se udržovalo prostředí podporující vznik a růst povolání, která klíčí v ústavech kongregace všeho druhu.

Horlivost pro mládež ho přivádí k nebyvalé odvaze. Aby získal prostředky pro dílo, připomíná osobám, které žijí v hojnosti, že mají povinnost pomáhat chudším, udělovat duchovní i hmotnou almužnu. Od roku 1889 do 1909 každý rok vyjíždí na tři měsíce na cesty. Procestuje tak více než 100 000 km, aby navštívil každý salesiánský dům. Ale tyto cesty ho mnoho stojí: nezvykne si na zámožské cesty, nesnáší dobře noci ve vlaku a těžce se přizpůsobuje stravování a oby-

čejům v jiných zemích. S rostoucím věkem přibývá neduhů: nohy plné křečových žil a ran, oční víčka stále zanícená a slzíci. Jsou to léta poznamenaná také těžkým utrpením. V roce 1895 je jeden salesiánský kněz zavražděn chovancem, který se pomínul. Za pět měsíců se Mons. Lasagna, jedna z velkých nadějí salesiánské kongregace, jeho sekretář a čtyři sestry Panny Marie Pomocnice stanou obětí železničního neštěstí. Za čtyři roky povodeň zničí v Argentíně výsledky desetileté misijní práce. Ve Francii po vyhlášení tzv. zákona o sdruženích (2. června 1901) požaduje vláda zavření a vyvlastnění salesiánských domů. V roce 1907 mravní skandál v jednom ústavě vyvolá silnou bouři proti salesiánům v celé Itá-

lii. Don Rua nikdy při těchto příležitostech nepropadl smutku. V určitých hodinách ho překvapili, jak drží hlavu v rukou a je pohroužen do modlitby. Slíbí, že vykoná pouť do Svaté země, jakmile bude obnovena čest salesiánské rodiny. Když byl vyslyšen, vykonal pouť v roce 1908.

Ale jeho citlivé srdce prosí jednoho dne: „Nesdělujte mi tyto špatné zprávy večer, nemohu pak zavřít oči celou noc.“ Ale zažije v těch letech také radost. Řeholní rodina se přímo zázračně rozrůstá. Od Dona Boska přijal 700 řeholníků v 64 domech v 6 zemích. Svému nástupci odevzdá 4000 řeholníků ve 341 domech rozmístěných u třiceti národů. Tři z jeho řeholníků vybere papež za biskupy, z toho dva pro

CHILE

V Latinské Americe trpí denně domácím násilím kolem 40 milionů dětí. Velká část dospělých to pokládá za normální výchovný prostředek. Především v chudších rodinách je násilí velmi rozšířeno. Je to výsledek výzkumu provedeného v 16 zemích Latinské Ameriky a v Karibské oblasti. Šetření provedla Hospodářská komise OSN. *(apic)*

GUATEMALA

V Guatemale odchází stále větší počet katolíků k evangelické sektě. Noviny Prensa Libre udávají, že podíl evangelíků stoupl od roku 2004 ze 40 % na více než 60 %. List se odvolává na Národní statistický úřad. Ještě před dvaceti lety se ke katolické církvi hlásilo 100 % obyvatel. Kirche in Not je velice překvapena tak negativním vývojem. *(kap)*

misijní země. 24. června je Don Bosco jmenován ctihodným: je to první etapa ke kanonizaci. Jedna z posledních velkých radostí Dona Ruy je dokončení a posvěcení chrámu Panny Marie Osloboditelky v Římě, který si vyžádal papež. Lid, dezorientovaný bojovným antiklerikalismem, který byl u moci, se upevnil ve víře a sdružil kolem nové svatyně.

Spasit svou duši, na tom záleží všechno

Na podzim 1909 musí vyslyšený Don Rua ulehnout. V následujícím měsíci dubnu jsou jeho bolesti tak veliké, že mu uklouzne povzdech: „Aby člověk umřel, musí trpět ještě více?“ 6. dubna 1910 naposled šeptá střílnou modlitbu, kterou se naučil od Don Boska ještě jako dítě: „Svatá Matko, Panno Maria, dej, abych spasil duši svou!“ Pak připojí: „Ano, spasit svou duši, spasit svou duši, to je všechno, všechno!“ Kolem 9.30 hod. bez vzdechu, bez pohybu vydechne naposled.

Dona Ruu prohlásil za blahoslaveného papež Pavel VI. 29. října 1972. Je to jeden z plodů svatosti, které probudil Don Bosco. „V Církvi a ve světě je integrální výchovatelství vize, jak ji vidíme vtělenou v Donu Boskovi, realistickou pedagogikou svatosti,“ napsal Jan Pavel II. „Pobízí nás, abychom znovu objevili svatost jako složku života všech věřících.“ Tajemství Dona Boska, učitele spirituality mládeže, bylo: „Nezklamat hluboké aspirace mládeže (potřeby života, lásky, projevu, radosti, svobody, perspektivy). Ale je třeba je také vést, krok za krokem, realistiky, aby zakusili, že jen život v milosti, tedy v přátelství s Kristem, uskutečňuje plně autentické ideály“ (31. ledna 1988).

Prosme Dona Ruu, aby nás naučil žít v přátelství s Kristem v těch nejobyčejnějších úkonech každodenního života.

Podle webové stránky Kongregace pro klérus Annus Sacerdotalis

Dopis jednoho německého kněze farní rodině

V posledním farním dopise jsem se pokusil vysvětlit, že moderní způsob podávání svatého přijímání se Bohu nelíbí. Mnoho věřících to pochopilo a začali opět přijímat tak, jak se kdysi učili. Za to, že moje slovo našlo u mnoha věřících otevřené srdce a dobrou půdu, jsem velice vděčný. Poznávám z toho, že se setkávám nejen s kritiky, ale také s lidmi, kteří ještě knězi důvěřují. Kež Vám Bůh všem dá své hojné požehnání.

Dále Vám chci sdělit, co mi napsal jeden spolubratr:

„V roce 1966 mi vyprávěl jeden farář z Tyrolska, že za ním přišel jeho kaplan a řekl: – Pane faráři, **já nemohu uvěřit**, že ten kousek chleba, který každý den držím v ruce, má být skutečně Bůh. Farář mu odpověděl: – Pro Boha, Františku, mně to můžeš říct, ale chraň se o tom mluvit před lidmi!

Zkušenost, o které mluvil ten kaplan, vystihuje právě podstatu problému. **Tím, že vlastníma rukama zacházíme se svatými způsoby, tento i hmatem zesílený vjem smyslů skutečně působí tak, že brání naší víře a oslabuje ji.**

I já jsem jako jáhen udělal podobnou zkušenost. Dříve jsme se na svatou Hostii dívali jen s odstupem (v monstranci, při pozdvihování). Dokonce i při svatém přijímání byl zachován odstup, protože jsme klečeli a přijímali do úst se sklopeným zrakem. Dojem smyslů byl tedy omezen na nejmenší možnou míru, a tak zůstal svobodný prostor pro zrak víry. Dlouholetým cvičením se tento pohled víry utvrzoval a udržoval živou víru v přítomnost Páně pod svatou způsobou.

Když jsem jako jáhen začal rozdávat svaté přijímání, byl jsem náhle konfrontován se zesíleným dojmem tělesných smyslů a pocítil jsem zřetelně

útok na obsah víry v Kristovu přítomnost. Musel jsem proti tomu bojovat tím, že jsem po mši svaté vykonal delší adoraci, a tak působení vlivu zneškodňoval.

Ředitel semináře ve Freisingu Dr. Johann Baptist Westermayer dával jáhnům pokyn, aby **před rozdělováním svatého přijímání vykonal čtvrt hodinovou adoraci**. Tento duchovní vůdce musel být zkušený muž s hlubokým duchovním životem a znal nebezpečí zesíleného smyslového dojmu.

Není to dávno, co mi řekla jedna 28letá žena, že ze sklonu k novotám několikrát přijala svatou Hostii do ruky, ale pak začala pociťovat silné pochybnosti, zda to, co má v dlani, je skutečně Kristus. Uposlechla vnitřní hlas a rychle se vrátila ke staré praxi.

O negativním vlivu smyslů při přijímání na ruku nemůže být pochyb. Jen kněz je Bohem autorizován a pověřen, aby rozděloval svaté Hostie, nikoliv laik.

Ruka kněze je posvěcena, kněz má potřebné vzdělání a svěcením získává charisma, aby zesílený smyslový dojem přemáhal opakovanými úkony víry a adorací.

Musí však především mimo mši svatou často adorat a rozjímat před svatostánkem. Bohužel, mnozí to nedělají, a tak dochází k tomu, že i někteří kněží nevěří ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v proměněné Hostii.

Podobně se vyslovil děkan nedalekého většího města: – Dotazníkem jsem zjistil, že většina kněží mého děkanátu už nevěří ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista pod způsobou chleba.

Příčinou této ztráty víry je zanedbávání modlitby a především zanedbávání adorace.

Jak zlé musí být teprve důsledky pro víru u laiků, kteří nemají ani pověření od Boha, ani charisma, aby se škodlivému vlivu bránili! Proč je tedy bezdůvodně vystavovat takovému nebezpečí?

V roce 1970 přinesly kanadské noviny Vers Demain zprávu o plánu svobodných zednářů, který pochází z roku 1925. V tomto plánu stojí: **Jak je možno vyhnat z lidí víru v přítomnost Krista?** A dále stojí tento návrh:

Je třeba přivést lidi k tomu, aby přijímali vstoje, a pak se jim musí dávat hostie do ruky. Když budou takto připrave-

ni, budou brzy pokládat hostii jen za symbol všeobecné bratrské hostiny! (Jen si to srovnajte s tím, co dnes často slyšíte o „společenství stolu“!)

Nebudí to hrůzu, že tento zednářský plán byl opravdu před naším zrakem uskutečněn? Navíc stalo se tak nikoliv skrze nepřátele Církve, ale uskutečnili to její vlastní synové, někteří biskupové, kněží a svedení laici.“

Až potud z dopisu mého spolubratra. Snad bude užitečné připomenout si ještě slova kardinála Lorence Jägera z Paderbornu, který jednou řekl:

„Když si vzpomenu, jak obtížné bylo jednání se Svatým otcem (Pavlem VI.), aby povolil přijímání na ruku pro Německo! Při trojí návštěvě kardinála Döpfnera a mne se před námi zavřel. Tehdejší kardinál Gut, odpovědný za Kongregaci pro obřady, nabídl svou rezignaci, jestliže k takovému povolení dojde. Nuncius řekl: – Prosím vás, propusťte mě. Nemohu za to převzít odpovědnost.“

Z toho je zřejmé, že k zavedení přijímání na ruku došlo velice záhadným způsobem.

Co mnozí nevědí: Kardinál Döpfner, hlavní propagátor přijímání na ruku v Německu, se několik týdnů před svou náhlou smrtí od přijímání na ruku distancoval a žádal návrat k přijímání do úst. Svému příteli univerzitnímu profesoru Dr. E. Egenterovi řekl: „Dva roky jsem bojoval za přijímání na ruku. Už bych to nikdy neudělal, protože vidím důsledky.“

Moji milí spolukřesťané! **Nezatvrzujte svá srdce**, jako tehdy na poušti a v Masse (Ž 95) a vzpomeňte si na slova Matky Boží: „Rozptýlil pyšné pro smýšlení jejich srdce. Mocné (pyšné) sesadil z trůnu a ponížené povýšil.“ Tedy na kolenou a do úst, tak se to líbí Bohu.

Z Dienst am Glauben 1/2008
přeložil -lš-



Hřbitovy pro ty nejmenší

Nesčetný je zástup nenarozených, jejichž mrtvolky skončily v odpadu. Je nejvyšší čas, abychom skončili s touto lidskou neúctou.

„Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně“ (Lk 1,14). Alžběta byla tehdy v šestém měsíci, Maria s Ježíškem v prvním. I Ježíš byl tehdy před 2000 lety docela maličké nenarozené dítě.

Na tuto skutečnost musím myslet znovu a znovu, kdykoliv se dnes jedná o osud nenarozených dětí, které jsou zcela bez ochrany a z nichž mnohé byly vydány na pospas a kruté usmrceny. Každý jednotlivý portrat usmrcuje dítě, bourá vztah mezi rodiči a dítětem, zatěžuje rodiče, sourozence i celou rodinu, lékařský personál a konec konců celou společnost. Proč i nám křesťanům připadá tak těžké se k těmto dětem hlásit?

A když už tyto děti nechráníme, když je nemůžeme zachránit, jak by bylo naší povinností, alespoň něco můžeme udělat, pohřbit je a pamatovat na ně s veřejnou úctou.

Biskup Andreas Laun k tomu v roce 2002 zveřejnil komentář. Píše v něm, že četl o japonském šintoistickém chrámě pro duše potracených dětí. Jak uvádí zpráva, přichází tam mnoho žen, často za tmy, zapalují zde svíčky a pláčou. Již tehdy pomyslel na to, že i my křesťané bychom měli mít taková místa a nabídnout postiženým, aby zde mohli vzpomenout na své mrtvé.

Mnoho žen je postiženo potratem, který podstoupily často pod nátlakem. Dnes se to týká takřka každé rodiny i jejich otců a sourozenců. Mnozí mají hrůzu z myšlenky, že by měl vzniknout takový hřbitov, a proto k tomu mají také odpor.

Odpor k tomu mají také politici, ale i mnoho kněží, protože pro ně pohřeb závisí na velikosti, váze a také křtu zemřelého.

Zákony pokládají potracené děti za „odpad“.

Tento stav je právně velmi komplikovaný, ale současně do nebe volající: děti, které vycházejí z matky mrtvé na základě lékařského zákroku, jsou pokládány za odpad, který je ma-



Jeden z památníků věnovaný potraceným dětem

OBRAZ JE VĚDECKY NEVYSVĚTLITELNÝ

Fyzik Adolfo Orozco prohlásil, že obraz Panny Marie Guadalupské na plášti svatého Juana Diega, který je starý 478 let, je vědecky zcela nevysvětlitelný, stejně jako zázraky, které s ním souvisí.

Zachování pláště (tilmy) se zcela vymyká jakémukoliv vědeckému vysvětlení. Již v roce 1789 byla zhotovena kopie na velmi podobném materiálu a visela v bazilice pod ochranným sklem. Již za 8 let museli kopii odstranit, protože materiál se vlivem nepříznivých podmínek zcela rozpadl. Původní tilma však visela v chrámě bez ochrany 116 let ve stejné slané atmosféře v blízkosti deseti tisíců hořících svíček. Na tilmě je také nápadné, že rub je drsný, zatím co přední strana je měkká jako nejčistší hedvábí. Orozco se zmiňuje také o dvou zázracích: V roce 1785 vylil jeden dělník z neopatrnosti na tilmu kapalinu s 50 % kyseliny dusičné, ale proti všemu očekávání ani barevné části obrazu nebyly v nejmenším poškozeny. V roce 1921 explodovala v blízkosti tilmu bomba, vyrazila okna, ale sklo chránící tilmu zůstalo neporušené. „Nemáme pro to žádné přirozené vysvětlení,“ řekl fyzik.

Kath-net



jetkem kliniky a může být použit k výzkumu a pro farmaceutický průmysl. Převážně končí tyto dětské mrtvolky v komunálním odpadu. Kde zůstal křesťanský protest proti neúctě a zneuctění mrtvol?

V trojské válce Priamos, král Tróje, žádal svého úhlavního nepřítele Achilla o vydání mrtvolky svého syna Hektora, aby ho mohl pochovat. Jeho prosba byla splněna. Kdo požádal od lékařů a nemocnic o mrtvolky usmrcených nenarozených?

V Miláně v roce 2007 vznikl „hřbitov pro utracené nenarozené děti“ a guvernér Lombardie nařídil v lednu 2007, že potracené děti musí být pohřbeny.

Existuje hřbitov pro bezejmenné v Albern a hřbitovy a hroby neznámých vojáků. Když pamatujeme na ty, kteří padli ve válce, neměli bychom pamatovat také na ty, kteří „padli“ v nevyhlášené válce o svou budoucnost ještě dříve, než se narodili?

V Rakousku již existují díky soukromé iniciativě památníky dětí, které se narodily mrtvé, a také pro děti potracené. Je tomu tak např. v Asten, Marchtrenku, Oberwartu, v St. Veit am Vogau, ve Schwechatu a ve Wagna bei Leibnitz. V Itálii v Bozenu a Brunecku, ve Švýcarsku v Basileji, Liestalu, Mutzen a Therwilu, v Německu v Bad Segeberg, Drážďanech a v Michaelsbergu u Cleebroonu.

V podstatě patří utracené děti ke svým rodinám, tedy do rodinného hrobu. Kde to není možné, a to je dnes nejčastější případ, měla by farnost anebo obec dát k dispozici důstojné veřejné místo. Jeho smysl je několikery:

- že se může nenarozeným dostat důstojného místa k uložení,
- že se hlásíme k těmto bezejmenným dětem,
- že si zde uvědomujeme svou vinu, stud, lítost a potřebu smíru.

Bolest nad potraceným dítětem je o to větší, že jde o ztrátu, při které nebyla možnost se s obětí rozloučit, protože to současná mentalita společnosti znemožňuje.

Téma viny je v případě portratů komplexní a týká se velkého počtu lidí ze všech společenských vrstev. Potřebujeme taková místa kvůli portratům minulým i budoucím, protože jsou projevem velké duchovní a morální nouze současné společnosti.

VISION 2000 - 4/2009

Překlad -lš-

Závěť blahoslavené Anděly z Foligna

Letos uplynulo 700 let od smrti blahoslavené Anděly z Foligna.

Připomeňme si tuto svěťici uveřejněním její závěti.

Když byla blahoslavená Anděla z Foligna blízko smrti, předala svým duchovním synům a dcerám tuto svou závěť jako duchovní povzbuzení:

Co vám dnes říkám, říkám jen z lásky k Bohu. A proto, že jsem slíbila, že nic s sebou nevezmu do hrobu, co by pro vás mohlo být užitečné. Co vám říkám, říkám podle Boží vůle. Bohu se zalíbilo svěřit mi péči o mé



Zjevení Pána Ježíše blahoslavené Anděle z Foligna

duchovní syny a dcery, kteří jsou na této i na oné straně moře. Chránila jsem je, jak jsem mohla, s bolestí jsem o ně pečovala. A mám pro vás více bolestí, než si můžete představit. Nyní Ti je však předávám, můj Bože. Prosím Tě pro Tvou nevýslovnou lásku, abys je chránil od všeho zlého a ve všem dobrém zachoval.

Pak se obrátila přímo ke svým synům a dcerám:

Vyzývám vás naposled:

1. Snažte se být opravdu pokorní. Buďte pokorní nejen navenek, nýbrž v hloubi svého srdce, abyste byli pravými učedníky Toho, který řekl: Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.

2. Snažte se být maličci, aby vás Kristus povýšil. Buďte tak

pokorní, že budete ustavičně přesvědčeni, že nejste ničím. Opravdu, duše nemůže mít žádný lepší názor ani vědění než se pokládat za nic a setrvat v těchto mezích.

3. Jednejte podle lásky. Ó, moje děti, otcové a bratři! Usilujte o vzájemnou lásku. Protože tak si duše zaslouží dědictví božských statků. Vyzývám vás, abyste měli lásku nejen navzájem, ale ke všem lidem.

Říkám vám, že jsem přijala od Boha více milostí, když jsem plakala nad hříchy svého bližního, než když jsem prolévala slzy nad vlastní bídou. Svět pohrdá tím, co vám říkám, aby člověk více oplakával hříchy bližního než své. Ale láska, která tak činí, není z tohoto světa.

Moje děti, usilujte o to, abyste měly tuto lásku! Nikoho nesudte. Neříkám, abyste před hříchem, který vidíte u druhého, zavíraly oči; říkám jen, abyste hříšníka neodsuzovaly a nepohrdaly jím. Neznáte totiž Boží soudy.

Její poslední slova:

Kristus mě představil svému nebeskému Otci a řekl mi:

„Milá dcero a nevěsto, nechci, abys ke mně přišla v bolesti, nýbrž v radosti a jásání jako ke královskému Ženichovi, který uvádí svou nevěstu do svého paláce.“

Pak mi ukázal šat, který nebyl z purpuru ani jiné vzácné látky, nýbrž byl obdivuhodné světlo, do kterého se duše oděje. A viděla jsem věčné Slovo, takže nyní rozumím, co je Slovo, které se stalo tělem.

A toto Slovo mě prostoupilo a obklopilo a řeklo: „Pojď, moje milovaná nevěsto, všichni svatí tě očekávají. Nepředám tě však svatým a andělům, nýbrž posadím si tě k sobě, protože ses mi stala podobnou.“

V den smrti už Anděla necítila žádné bolesti, jak tvrdí svědkové:

„Projevovala takový klid a jasnost ducha, že se nám zdálo, jako by už zakoušela předchuť slíbených radostí. V tomto klidu těla a jasnosti ducha setrvala až do kompletáře v sobotu po Ježíšově Narození. Ale v den Mláďátek upadla do sladkého spánku. A odešla v pokoji v poslední hodinu toho dne v přítomnosti mnoha bratří, kteří stáli kolem.“

Její duše přijala od Krista oděv nevinnosti a nesmrtnosti. Tam nechť nás dovede Kristus silou svého Kříže a na přimluvu své panenské Matky a naší matky Anděly. Amen!“

„Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec. I já ho budu milovat a zjevím se mu“ (Jan 14,21).

Anděla se narodila ve velké době františkánského hnutí jako dítě bohatých a vznešených rodičů. Kromě křesťanské výchovy v rodičovském domě nepoznala žádné zvláštní vzdělání. Měla hlubokou vnímavost, skrytou prostotu a vnitřní žár, směs dětskosti a hrdinství, silnou vůli a vytrvalost. Potomkům zanechala vzácné písemné dílo, nazvané dnes Život blahoslavené Anděly z Foligna. Její spisy se těšily od počátku vysokému ocenění ve františkánském řádu, u papežů, kardinálů i u církevních učenců. V šestnáctém a sedmnáctém století to byla nejrozšířenější duchovní díla v Evropě. Mají velký význam pro mystická bádání. Tato učitelka teologů a učenců odpočívá ve františkánském kostele ve Folignu. Tam záhy vznikla úcta k ní a papežové Inocenc XII. a Klement XI. označili tuto úctu za kult blahoslavené. Papež Pius X. stanovil její svátek na 4. ledna.



Blahoslavená Anděla z Foligna během extáze

JAK VIDĚLA ANDĚLA SPASITELE

Při pozdvihování nejsvětější Hostie

Bylo to při mši svaté. Když kněz pozvedal Hostii, Bůh mi řekl: „Pohleď, Všemohoucnost je nyní přítomná na oltáři!“

Někdy spatřuji jasnost Kristova Těla, když kněz pozvedá Hostii. Tento pohled mě naplnil svatou radostí, na kterou nikdy nezapomenu.

Jindy jsem viděla Ježíše Krista v proměněné Hostii jako Dítě. Bylo to ale vznešené Dítě s velkou mocí, jako by drželo žezlo a království. Byla bych se ráda na něho dívala co nejdéle, ale kněz položil opět Hostii na oltář, a to bylo pro mne velice bolestné. Jsem si plně vědoma skutečnosti jeho tváře. Radost z pohledu byla tak velká, že jsem zapomněla prosit božské Dítě o jeho pomoc. Byla jsem bez sebe radostí a blahem z pohledu na takovou krásu.

Jednou se v kostele svatého Františka u varhan zpívalo Svátý, svátý, svátý... a moje duše byla uchváčena nestvořeným světlem. Když jsem tak byla ponořena do Boží propasti, ukázal se mi obraz ukřižovaného Bohočlověka, jako by právě sestoupil z kříže.

Poznávám, jak Bůh sestupuje do Nejsvětější svátosti ve velkém a vznešeném doprovodu.

Protože jsem se jednou při mši svaté snažila rozjímat o nekonečné Boží dobrotě a pokoře,

s jakou ráčí přicházet do Nejsvětější svátosti na oltář, ocitla jsem se u vytržení. Obdržela jsem jasné poznání o způsobu, jak Bůh přichází do svaté Svátosti. Byla jsem unesena zářivým průvodem, který ho doprovázel.

Protože jsem byla zvyklá těšit se jen pohledem na Krista, žasla jsem, že se mohu také radovat z tohoto jeho doprovodu. Ale v tomto případě radost, kterou jsem z jeho doprovodu pocítovala, byla jiná než ta, jakou jsem cítila z přítomnosti samotného Ježíše.

Během mého úžasu nad krásou tohoto doprovodu vzniklo ve mně přání poznat ho. Bylo mi řečeno, že jsou to Trůny (andělé Božího trůnu). Byli tak početní a měli tak vznešené a majestátní vzezření, že kdybych nebyla přesvědčena, že Bůh všechno stvořil podle míry, myslela bych, že jsou bez počtu a nepřekonatelne krásy. Prostor, který zaujímali, neměl ani šířku ani délku. Nemám pro to přirovnání.

Jednou o svátku Andělů strážných jsem ležela těžce nemocná a pocítila jsem vroucí touhu po svatém přijímání. Ale protože nebylo nikoho, kdo by mi svaté přijímání přinesl, pocítila jsem velký smutek a bolestnou touhu a začala jsem rozjímat o svátku svatých Andělů. Myslela jsem na neúnavnou služ-

bu andělů, jak ustavičně chválí Boha a slouží z jeho pověření ke spáse lidí.

Když jsem tak rozjímal, ocitla jsem se ve vytržení. Obklopilo mě velké množství andělů, vedli mě k oltáři a řekli mi: To je oltář andělů! Pak mi ukázali na oltáři Toho, jemuž patří všechna chvála, jenž je Chvála sama, protože je veškerá dokonalost.

A andělé řekli: „V Tom, který je na oltáři, je všechna dokonalost. On dokonal oběť, kterou ty přineseš. Proto se useber a připrav se na jeho přijetí. Jsi mu již oddána skrze prsten své lásky. Spojení již nastalo. Ale On chce toto spojení obnovit a dokonat.“

Nemohu popsat radost, jakou mi ta slova připravila. Protože moje duše všechno viděla a přijala ve skutečnosti, jakou slova nikdy neobsáhnou. Tato tvář mi ukázala, že již brzy poputuji z tohoto světa. To byl totiž začátek mé poslední nemoci.

* * *

To všechno blahoslavená Anděla viděla, slyšela a zažila v souvislosti s Nejsvětější svátostí oltářní.

Dvanáct let nepřijímala světitice žádný jiný pokrm, jen svatou Eucharistií.

Archivum Franciscanum
Historicum 14 (1921) 31



Slova svatého faráře arského

Jak je to krásné, jak je to velké, znát Boha, milovat ho a sloužit mu! Je to to jediné, co zde na světě máme. Všechno ostatní je ztracený čas.

* * *

To, co od nás Bůh očekává, je především důvěra. Nic tak Boha neuráží, jako když pochybujeme o jeho milosrdenství.

* * *

Všichni světci měli velkou úctu k svaté Panně. Žádná milost nepřichází z nebe jinak než skrze její ruce.

* * *

Když jdete kolem některého kostela, vstupte dovnitř a pozdravte našeho Pána. Není možné procházet kolem dveří dobrého přítele a neříct mu Dobrý den.

* * *

Abychom se modlili, nemusíme říct mnoho slov. Víme, že dobrý Bůh je zde ve svatostánku. Otevřeme mu srdce a radujeme se z jeho přítomnosti. Ano, to je ta nejlepší modlitba.

* * *

Je to velké neštěstí, když jde me pouští tohoto života, a nespěcháme k tomuto božskému pokrmu. Je to, jako když někdo umírá hladem vedle prostřeného stolu.

* * *

Celá naše zbožnost je falešná a všechny naše ctnosti jsou jen předstírání a v Božích očích jsme jen podvodníci, jestliže nemá-

me všezahrnující lásku ke všem, k dobrým i ke zlým, k chudým i k bohatým, k těm, kteří nám udělali něco zlého, stejně jako k těm, kteří nám prokazují dobro.

* * *

Ano, dobrou modlitbou můžeme poroučet nebi i zemi. Všechno nás bude poslouchat.

* * *

Když se modlím, představuji si, jak On se modlí ke svému Otci.

* * *

Bůh má rád, když ho obtěžujeme.

* * *

Boží láska nás nepotřebuje. Když nám přikazuje, abychom se modlili, tak je to proto, že chce naše štěstí, protože jen tak můžeme najít své štěstí.

* * *

Ne všichni ti, kteří přijímají svátosti, jsou svatí, ale svatí jsou vždy mezi těmi, kteří přijímají svátosti často.

* * *

Svatí jsou jako malá zrcátka, ve kterých Ježíš pozoruje sám sebe.

* * *

Modleme se se svatým farářem arským:

Miluji tě, můj Bože, a moje jediné přání je, abych tě miloval až do posledního dechu. Miluji tě, nekonečně lásky hodný Bože, a raději chci s touto láskou zemřít, než abych žil jen jeden okamžik, kdy bych tě nemiloval. Amen.

DŮVĚRA KE KNĚŽÍM A PROSTITUTKÁM

Čínské noviny China Daily konstatují, že za nejdůvěryhodnější povolání pokládají Číňané kněze a prostitutky. Je to překvapující o to více, že prostitutky pracují jen „v ilegalitě“. Důvěra ke státním funkcionářům klesá a podle novin mohou být rádi, že neskončili na posledním místě. Čtenáři vyhodnocovali celkem 49 různých povolání. Křesťanů je v Číně více než členů komunistické strany Číny. Katolíků je 20 milionů, z toho 14 milionů patří k podzemní církvi.

KURZ TRADIČNÍHO MEŠNÍHO OBŘADU NA DVD

Vatikan vydal na pomoc kněžím i laikům dvě DVD s kurzem tradičního římského ritu. Zpracovala je Papežská komise u Kongregace pro nauku víry. Na jednom disku je záznam mše svaté sloužené v bazilice Santa Maria Maggiore, na druhém jsou instruktážní úryvky s výkladem.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

PLODNOST A KNĚŽSKÝ CELIBÁT

Plodnost panenského Otce si žádá Církev plodnou a panenskou podle svého obrazu. Proto i kdyby ne všichni kněží byli panici, museli by být čistí, aby v duších přinášeli plody a přetvořili se ve Mne díky silné a nejčistější plodnosti Otce, aby přinášeli plody čistoty a plodili duše pro nebe.

Kněží najdou tajemství této čistoty ve svém přetvoření ve Mne. Neboť plodnost Otce ve Mně je tak čistá, tak panenská, tak neposkvrněná, že když se kněz přetvoří ve Mne, tato svatá a panenská plodnost dokonce odstraní rysy méně čisté, které by se mohly v knězi nacházet. Plodnost plodí čistotu, neboť je nejčistší, svatá a božská, přetváří a mění v anděly.

Tato svatá plodnost v Mých kněžích je ke Mně nejen připodobňuje, ale v určitém smyslu je ztotožňuje se Mnou, věčnou Čistotou. Přetváří je v druhé Ježíše, v jediného Ježíše, Hlavu všech kněží, kteří tvoří jeho svaté a čisté tělo, jednu vůli s vůlí Mého milovaného Otce.

Ale jak vytvořit panenské Tělo jako je Moje, jestliže kněží již nejsou anděly, druhým Mnou, kterého představují svou čistotou?

Moje Církev je tak čistá, že jí dávám za Snoubenku jen těm, kteří odpřísáhnou, že budou čistí.

Církev ve svém panenství působí v duších svou plodnou ctností a bílé roucho, které dává svým kněžím, je emblémem více než andělské čistoty, jakou se mají vyznačovat.

Kvůli vznešenému poslání, které rozvíjejí na světě, když Mě reprezentují, jsou pro Mne více než andělé, především když jsou přetvořeni ve Mne, jsou druhým Mnou ve mši a přetvoření ve Mne Mě reprezentují ve svátostech. Já jsem více než nějaký anděl, jsem jejich Stvořitel a Za-

chovatel. I kněží jsou pro Mne více než andělé a mají být vždy druhým Mnou, tj. Mým svatým Tělem, čistým a bez poskvrny v Boží Církví, jejíž jsem Hlavou.

Proto tak naléhám na čistotu kněží, na tuto živou, svatou a pulzující jedinečnost plodnosti Otce: jeho věčné panenství, čistotu a zář.

Jen čistí mají tu výsadu, že vidí Boha, vnitřně ho důvěrně slyší, stávají se jedno s Trojicí. A kdo má být více čistý než kněz, kdo má žít se Mnou stejným životem, reprodukovat v sobě Toho, který je Život? A proč jsem Život? Jen z důvodu plodnosti Mého Otce, počátku a zdroje všeho života; ale život zplozený z plodné Panny za přispění Ducha Svatého v jeho věčném Světle, v jeho bytostné Čistotě.

Božský život je možno sdělovat jediné skrze čistotu, jejímž původcem je sám Bůh ve své věčné panenské plodnosti. A protože je to tento božský život, co mají kněží plodit v duších, musí být čistí, aby v sobě odráželi Boha, aby dávali duším k dispozici nevýslovný a nejsvětější poklad, který jim byl dán: nejčistší plodnost Otce, která z nich činí otce duší.

Jejich plodnost musí být stejná jako ta, s níž Otec zplodil své Slovo se svatou panenskou plodností Ducha Svatého, který v Marii počal Slovo, a to se vtělilo, aby se sbratřilo s člověkem.

A k uskutečnění tohoto bratrství Slova s člověkem jsem založil Církev. Nástroji této Církev jsou kněží, kteří přijímají plodnost Otce a kteří musí činit z člověka Mého bratra, neboť skrze Vtělení se stali dětmi téhož Otce, který je v nebi.

Kněží jsou poutem, které sjednocuje křesťany s Kristem, a jsou otci, protože představují Otce, neboť mají plodit v duších Slovo, přetvoření ve Mne, aby Můj Otec uskutečnil to, co bylo při stvoření člověka jeho ideálem:

vidět v člověku tvář Slova a odlesk Trojice.

Kněží musí být čistí, jako je čistý Můj Otec; dokonali, jako je dokonalý Můj Otec, přetvořeni ve Mne, musí stále vyzářovat lásku, světlo, pravdu, aby posvěcovali duše.

Kéž by všichni kněží byli druhým Mnou! Kéž by pochopili a byli vděční za Mé vyvolení být od věčnosti vybráni s tímto zaslíbením, jakého se nedostává ani andělům!

Jak nepožadovat od nich odpovídající věrnost a především lásku, intenzivní a horoucí lásku k Trojici?

Proč kněží nemají být ženatí? Je pro to mnoho důvodů, ale tím základním je nadpřirozené poslání, které Otec vkládá do jejich posvěcených rukou a do jejich čistých srdcí, aby uskutečňovali to, co mají uskutečňovat: napodobovat Mne, být plodní a panenští, otcové a svatí (CC 55,369-377).

Povinnost kněze dávat život milosti

Vznešenost srdce k tomu zavazuje a nic není spravedlivějšího než klanět se a blahoslovit v Mém Otci božskou plodnost, stejnou ve všech třech božských Osobách, která je jejich blažeností, utiňuje žízeň duší po Bohu a činí je šťastnými.

Duše, které v sobě mají plodnost Otce, tj. všechny, ale zvláště tím způsobem ty, které přijímají mystické vtělení, nemají snad nejsvětější povinnost vzdávat díky za tento nesmírný dar a využívat svou plodnost Otce pro sebe a pro jiné duše? Ano, mají povinnost rozlévat a rozšiřovat tuto vitalitu v jiných duších, tento druh společenství svatých, jež má původ v samé věčné plodnosti Otce, a mají sdělovat tuto lásku pro dobro duší.

Jestliže Bůh dává sám sebe v této jedinečné plodnosti, jejímž je věčným a nejplodnějším zdrojem a která se vylévá na všechno, co bylo stvořeno a co se právě tvoří, je to proto, že Bůh touží, aby duše nejen vy-

užívala tento Boží dar, ale aby ho rozlévala ve prospěch druhých nejrůznějším vyzářováním, které je všechno zaměřeno k Boží slávě v duších.

Králem Božích vlastností je jeho plodnost; ba je to více než vlastnost, je to Boží podstata, sama Boží láska. Sám Bůh, který nebyl zplozen, ale existuje sám od sebe, Bůh nestvořený a věčný, bytí, které nemá počátek, které je počátkem všech věcí, je prvořadí středem, z něhož pocházejí všechny dary a charismata přirozenosti i milosti.

Jak velký a nepochopitelný je Bůh pro člověka, a dokonce i pro samo nebe! Jen Trojice chápe a ví ve své nekonečné moudrosti, co je Bůh; a všechno to, co existuje, je jen nepatrným paprskem jeho Moci, jeho Dobrot, jeho Milosrdenství, jeho nestvořeného Intelaktu.

Čím pak je sám Bůh, bezedný a nekonečný oceán všeho dobra? Právem se sama Trojice z toho raduje, je ze Sebe v extázi, je uchválena do tohoto moře Svátosti a Světla bez dna a bez břehů, nekonečně na ně odpovídá v oné propasti Lásky, v nesmírnosti onoho nebeského Ohně, vždy pradávného a vždy nového.

Trojice objevuje v Sobě nevyčerpatelně samé nové krásy samotné Krávy, nové fazety záře samotné Záře, nové harmonie a nevýslovné rozkoše v onom moři dokonalostí, které nepocházejí z rozmnožování skutečností, protože všechno je jedno v Jednotě Trojice. Proto každá z božských osob sděluje druhé svou vlastní velikost v ohni nejplodnější, neprobadatelné a božské lásky, dává ze svého té druhé, a i když by se mohlo zdát, že je zde více krás (umístěných v nestvořené lásce), ve skutečnosti existuje jen jedna jediná Krása.

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 213-216

Přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jsou ve skutečnosti ti největší barbaři, jaké dosud lidské dějiny poznaly. Odvěký Nepřítel lidského pokolení si nemohl najít lepší spojence než ty, kteří pod praporem „svobody“ ženou lidský rod doslova k vlastnímu sebezničení.

Modernisté se dovolávají vědy. Není k tomu třeba dvojí doktorát, aby člověk pochopil, že jestliže po jedné manželské dvojici v Evropě nezůstane v průměru více než 1,3 lidského jedince a jestliže se tento ukazatel navíc systematicky snižuje, spěje tato společnost ke svému nenávratnému konci. Jestliže nás přesto v Evropě neubývá, je to jen díky tomu, že přijímáme stále nové přistěhovance, ovšem především z islámského světa. Stejná statistika nám neklamně dosvědčuje, že např. ve Francii porodnost u muslimů se má k porodnosti Francouzů jako 8:1,3. Zatím se zdá, jako by se nic nedělo, ale ve skutečnosti můžeme napsat na evropskou vlajku: Ave, Evropa, morituri te salutant. Kdysi se celá Evropa modlila, aby nás dobrotivý Bůh na přímluvu Panny Marie před islámskou zkázkou zachránil. Dnes si Evropský parlament dělá starosti, co všechno zakázat, aby tyto naše kdysi tak nežádoucí hosty neurážely odvěké křesťanské symboly. Zatím jsou muslimové ještě v menšině, ale už teď je jasné, že jsou našimi pány. Mají nás už ve skutečnosti v hrsti ekonomicky i mocensky. Dialog, který s nimi chceme vést, na tom už nic nezmění. Žádat od nich, aby se přizpůsobili našim poměrům a přijali naši kulturu, jak si to troulal australský ministerský předseda, se nikdo neodvážá, nemluvě o tom, že podle denně ověřované zkušenosti je to požadavek zcela nereálný. Oni navíc naši kulturou, tak jak ji konkrétně poznávají, zcela pohrdají, protože ji pokládají právem za nemravnou. Pyš-

né oslavy gayů a lesbiček a miliony potratů toto jejich pohrdání ještě více prohlubují. Navíc my je potřebujeme, aby pro nás dělali to, na co už nestačíme. Tak jak přibývá muslimů, přibývá i minaretů a z indexů porodnosti je nezvratně jasné, že naše děti a vnuci se dožijí toho, že se z islámské menšiny stane většina a dojde k velké ironii: do nebe volajícím zlořádům, kterých jsme nechtěli zanechat ani ze zdravého rozumu, ani z úcty ke svému Stvořiteli a z lásky ke svému Spasiteli, nás ještě v tomto století odnaučí rázem muslimské právo.

Když už jsme u té statistiky: nejnižší porodnost v Evropě vykazuje Itálie a Španělsko. Není to navysost žalostné, že jsou to právě tyto kdysi tak katolické země, které daly světu tolik svatých a světic, a nyní nejdou v jejich šlépějích? Ne že by nízká porodnost byla sama o sobě hříchem, ale nutně se za ní skrývá životní způsob a morálka, která evidentně neodpovídá Božím příkázáním. Tento postesek ovšem nepadá jen na hlavu současníků. Týká se to mnoha předchozích generací, které se sice ještě hlásily k víře svých předků, ale ve skutečnosti podle ní důsledně nežily. Tím se velice proviňovaly proti budoucím generacím. To, co z pokladu víry jedna generace umaže, to další generaci nutně schází a disponuje jí to k tomu, aby umazávala ještě více, až nakonec ona pokladnice zůstane prázdná. Žádný hřích není jen osobní záležitostí, ale má závažné a dlouhodobé společenské důsledky. To poznáme naplno až jednou v očištění. Není nic promyšlenějšího a moudřejšího než Boží zákon. Běda tomu, kdo z něho škrtne jednu jedinou čárku! Jestliže se nám zdá, že cokoliv z Božího zákona se už nehodí do současných poměrů, tak to není chyba Božího zákona, ale těchto poměrů. Můžeme být tak troufalí, že bychom chtěli opravo-

vat moudrého Stvořitele, místo abychom podrobili kritice výplody a nápady zaslepených tvorů?

V souvislosti s Rokem kněží je zde na místě připomenout jejich velkou odpovědnost pastýřů, aby bděli nad věrností v předávání pravé víry Ježíšova evangelia a jejího plného uskutečňování v životě. Nic tak víru neohrožuje vzhledem k budoucím generacím, za které máme odpovědnost, jako polovičatost, jako její třeba drobné oklešťování, zjednodušování, zkreslování. Je tomu jako ve hře „tichá pošta“. Když každý v řadě něco překroučí, poslední příjemce dostane úplně jiný obsah. Mezi našimi zprávami jsou dvě z Jižní Ameriky, které zdánlivě spolu nesouvisí. Jedna mluví o značném výskytu násilí páchaného na dětech v jihoamerických rodinách a druhá o zdrcujícím odpadu katolíků k protestantským sektám. Co mají tyto zprávy společného? Ta první napovídá vysvětlení pro tu druhou a obě svědčí o vážných nedostatcích v pastorační péči. Rodiče, kteří zacházejí necitelně se svými dětmi, ničí v jejich představách skutečný obraz Boha jako dobrotivého a pečlivého Otce, který nás miluje a který si zasluží naši lásku. Bez této zkušenosti a tohoto přesvědčení je i náboženství něco jako násilím vnucené břemeno. To disponuje věřící, aby své dosavadní náboženství vyměnili nebo prostě opustili. K tomu přistupuje v Jižní Americe ještě další faktor, a to jsou tíživé sociální poměry, k jejichž řešení dosavadní náboženství nedostatečně přispívá. V našich poměrech by tíhli k bezbožectví, v Jižní Americe vítají nabídku jiného náboženství, které tam také proto slaví velké úspěchy. Křesťanské náboženství, které není praktikováno ve své úplnosti, dříve nebo později selže, protože se začne jevit jen jako pozlátka.

Polovičatost je pro křesťanství katastrofou. Ta před 500 roky vedla k protestantské reformaci a tragickému rozkolu. Skutečnou

reformu však tehdy přinesli nikoliv Luther, Kalvín a Zwingli, ale tridentský koncil, který přivedl Církev konkrétní náboženskou praxi a především rozvojem eucharistické úcty k nebyvalému rozkvětu. Postavil tak proti protestantizaci pevnou hráz. Něco podobného nám v této rovněž pokoncilní době schází a prožíváme spíše opak.

Před čtyřmi roky poprvé začal Svatý otec mluvit o tom, že Koncil potřebuje novou exegezi. Co se od té doby stalo? Ukázalo se při některých příležitostech, že to bude velice složitý a někde dokonce bolestný proces. Nesprávná exegeze Koncilu v podobě subjektivismu a relativismu je již hluboce zakořeněná. Když např. Benedikt XVI. zcela v duchu Koncilu zdůraznil oprávněnost a rovnoprávnost tradičního římského ritu, vyvolalo to i na mnoha odpovědných místech značnou nevoli, kterou musel utišit zvláštní papežův dopis. Podobně svůj vstřícný krok vůči Bratrstvu Pia X. musel papež znovu obhajovat především proti západním biskupům. Tento jeho krok je jistě v první řadě krokem k žádoucí jednotě, ale ať už to papež zamýšlel nebo nezamýšlel, je to také krok k oné nezbytné nové exegezi Koncilu, pro kterou nikdo nemohl vymyslet neúprosnější kritéria, než jaká představuje nastávající kritický teologický dialog mezi Vatikánem a Bratrstvem svatého Pia X., které má navíc jeden nesporný trumf, a to jsou jeho četná kněžská povolání, která prakticky vyvracejí tezi o neživotnosti „tradiční“ víry. Udělali bychom velkou chybu, kdybychom pod dojmem vlastní neomylnosti usilovali jen o to, aby se Bratrstvo ve všem přizpůsobilo současným poměrům. Přesně o to jde modernistům sdruženým kolem časopisu Christ in der Gegenwart. Modleme se společně a s velkou vroucností, jak se křesťané modlivali v dobách vážného ohrožení.

-/š-

Pondělí 31. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Jiří Wolker - básníková pouť 6:55 Pro víta mundi (119): Hana Loukotová 7:25 Zpravodajské Noeviny 7:35 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 8:30 Druhé čtení 8:55 Cesta domů 9:05 Čtème z křesťanských periodik 9:15 Pěšák Boží 10:00 V posteli chit-chat (13. díl) 10:50 Arcibiskupský zámek Kroměříž 11:20 Na koberečku (65) 11:35 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 11:45 Klačunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Eva Henychová a skupina Oboroh: Festival pod věží 2008 12:55 Cesty za poznáním: Myanmar 13:45 Obnova víry 14:10 Solovky - Svatá země 14:30 Nemocnice na konci světa [P] 15:05 Kde Bůh roní slzy 15:25 Léta letí k andělům (21): David Vávra 15:45 Čtème z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Cesta k andělům (2): Nad' Urbánková (2. část) 16:35 Semínka Božího slova 17:05 Semínka Božího slova 17:30 V posteli chit-chat (13. díl) 18:20 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 18:35 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (1. díl) 19:15 Světlo pro Evropu (4. díl) [P] 19:40 Čtème z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 20:30 Cesty za poznáním: Radžastán 21:20 Na koberečku (67) [P] 21:35 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 22:35 H2Onews 22:45 Peru - Cesta slibu 23:05 Eva Henychová a skupina Oboroh: Festival pod věží 2008 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Nemocnice na konci světa 0:35 Druhé čtení 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 7:10 Otazníky na téma: Život s Romy není černobílý 8:40 Pro zdraví (18): Záchytná stanice 8:50 Nemocnice na konci světa 9:15 Kde Bůh roní slzy 9:35 Pravoslavi v českých dějinách 10:00 GOODWILLBOY (22. díl): Nepomucenu 10:30 Světlo pro Evropu (4. díl) 10:55 Jiří Wolker - básníková pouť 11:35 Cesta domů 11:45 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 13:00 Truhlíky na táboře 13:10 Sestra Sára 13:20 Cesty za poznáním: Myanmar 14:10 Naše Prémontre 15:10 Léta letí k andělům (21): David Vávra 15:30 Cesta k andělům (2): Nad' Urbánková (2. část) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Arcibiskupský zámek Kroměříž 16:40 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 16:50 Simba, lví král 18:45 GOODWILLBOY (22. díl): Nepomucenu 19:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (1. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž [P] 21:05 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Čtème z křesťanských periodik 21:55 Pro víta mundi (119): Hana Loukotová 22:25 Cesty za poznáním: Radžastán 23:15 Nemocnice na konci světa 23:40 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 1:10 Poslech Radia Proglas.

Středa 2. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) 6:45 Pravoslavi v českých dějinách 7:05 Kde Bůh roní slzy 7:25 Naše Prémontre 8:25 Léta letí k andělům (21): David Vávra 8:45 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 8:55 Arcibiskupský zámek Kroměříž 9:25 Říkájí to filmem (9. díl): Jiří Beneš 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední

modlitba [L] 12:05 Pro víta mundi (119): Hana Loukotová 12:35 Truhlíky na táboře 12:45 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 13:45 Na koberečku (67) 14:00 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 14:55 Solovky - Svatá země 15:15 Obnova víry 15:40 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Čtème z křesťanských periodik 16:20 Nemocnice na konci světa 16:50 Pro zdraví (18): Záchytná stanice 17:00 V posteli pod nebesy (1. díl) [P] 17:50 Dětská televize 18:15 Kde Bůh roní slzy 18:35 O Čertových skalách: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 Pravoslavi v českých dějinách 19:05 Jiří Wolker - básníková pouť 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Přejeme si... [P] 20:25 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček [P] 20:45 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 20:55 Jiří Wolker - básníková pouť 21:35 Cesty za poznáním: Radžastán 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 7:15 Truhlíky na táboře 7:25 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 8:20 Cesty za poznáním: Radžastán 9:10 Přejeme si... 9:30 Semínka Božího slova 10:00 Na koberečku (67) 10:15 Pravoslavi v českých dějinách 10:35 Peru - Cesta slibu 10:55 Světlo pro Evropu (4. díl) 11:20 Nemocnice na konci světa 11:45 O Čertových skalách: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Las Vegas 12:35 Arcibiskupský zámek Kroměříž 13:05 Cesta k andělům (2): Nad' Urbánková (2. část) 13:30 Semínka Božího slova 14:00 Léta letí k andělům (21): David Vávra 14:20 V posteli pod nebesy (1. díl) 15:10 Jiří Wolker - básníková pouť 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Naše Prémontre 17:10 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 17:15 Obnova víry 17:45 Cesty za poznáním: Radžastán 18:35 Světlo: Pověsti z Hornolidečska [P] 18:45 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (9. díl) [P] 21:05 Nepál země velehor [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Truhlíky na táboře 21:55 Eschatologie - Nové nebe, nová země (2. část) 22:40 Kde Bůh roní slzy 23:00 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) 23:30 Pravoslavi v českých dějinách 23:50 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 4. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 6:35 Kde Bůh roní slzy 6:55 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 7:05 Rhodos 7:25 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 8:25 Pravoslavi v českých dějinách 8:45 Na koberečku (67) 9:00 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 10:30 Obnova víry 10:55 Cesty za poznáním: Las Vegas 11:25 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 11:35 Čtyři úhly pohledu 11:45 O Čertových skalách: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 12:25 Arcibiskupský zámek Kroměříž 12:55 Cesta k andělům (2): Nad' Urbánková (2. část) 13:20 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (2. díl) 13:50 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 14:00 Nemocnice na konci světa 14:25 Peking zakažané město 14:35 Cesta domů 14:45 Cesty za poznáním: Radžastán 15:35 Peru - Cesta slibu 16:00 Zpravodajské

Noeviny 16:10 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 17:40 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 18:05 Přejeme si... 18:25 Pro zdraví (18): Záchytná stanice 18:35 Světlo: Pověsti z Hornolidečska 18:45 Nepál - země velehor 19:15 Léta letí k andělům (21): David Vávra 19:35 Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta: září [L] 21:35 Truhlíky na táboře 21:50 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 22:50 Naše Prémontre 23:50 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 0:00 H2Onews 0:10 Obnova víry 0:35 Přejeme si... 1:10 Poslech Radia Proglas [P].

Sobota 5. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (9. díl) 7:15 Esperanto je... (3. díl): jazyk pro každého, co stojí za naučení 7:25 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 8:55 Dětská televize 9:20 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 9:45 Truhlíky na táboře 9:55 Čtème z křesťanských periodik [P] 10:05 V posteli pod nebesy (1. díl) 10:55 Cesty za poznáním: Řím 11:25 Pravoslavi v českých dějinách 11:45 Světlo: Pověsti z Hornolidečska 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Naše Prémontre 13:05 Přejeme si... 13:25 Koncert Richarda Čanakyho a skupiny FBI 14:20 Cesty za poznáním: Myanmar 15:10 Nemocnice na konci světa 15:35 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 15:40 Čtème z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Semínka Božího slova 16:40 Truhlíky na táboře 16:50 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 17:50 Arcibiskupský zámek Kroměříž 18:20 Čtyři úhly pohledu 18:35 Světlo: Pověsti z Hornolidečska 18:45 Cesty za poznáním: Radžastán 19:35 Druhé čtení 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro víta mundi (129): Antonín Randa [P] 20:30 Nepál země velehor 21:00 Na koberečku (67) 21:15 Hlubinami vesmíru s Pavlem Suchanem 2009 21:55 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 22:35 Druhé čtení 23:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (9. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro víta mundi (119): Hana Loukotová 0:40 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 9. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Misijní magazín (34): Velká misijní soutěž 7:50 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 8:50 Esperanto je... (4. díl): jazyk budoucnosti [P] 9:00 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 9:20 Pro víta mundi (129): Antonín Randa 9:45 Pravoslavi v českých dějinách 10:05 Evangelium 10:15 Mše svatá s papežem Benediktem XVI. - Viterbo [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Truhlíky na táboře 12:30 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... 13:20 Křesťanství a environmentální etika: P. RNDr. Marek Orko Vácha (2. část) 14:00 Kde Bůh roní slzy 14:20 Cesta k andělům (2): Nad' Urbánková (2. část) 14:45 Naše Prémontre 15:45 Čtème z křesťanských periodik 15:55 Cesty za poznáním: Radžastán 16:45 Léta letí k andělům (31): Ing. Milan Šimáček 17:05 Noelnd (1) [P] 17:25 Zikův svět zvířat (11. díl): Vzácni a vyhnulí [P] 17:50 V posteli pod nebesy (1. díl) 18:40 Naše Prémontre 19:40 Pro zdraví (19): Přežili jsme nehodu... 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (539): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Poznej [P] 20:45 Návrat vítězů - záznam koncertu z Akademie Václava Hudečka v Luhačovicích 2009 [P] 22:05 Druhé čtení [P] 22:30 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 23:30 Semínka Božího slova 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Nemocnice na konci světa 0:55 Esperanto je... (4. díl): jazyk budoucnosti 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

ZPĚT K TRADICI

Mladá generace kněží a řeholníků v USA se odlišuje od starší generace. Je méně početná, etnicky pestřejší, ale více lne k tradici a je věrnější učitel-skému úřadu Církve. Zatím je 91 % řeholnic a 75 % kněží starších než 60 let. Po II. vatikánském koncilu mnoho řeholnic odložilo hábity a věnovalo se povoláním mimo klášter. Do těchto moderních řádů nechtějí mladí vstupovat. Mladé více přitahuje tradiční řeholní život, společná modlitba, společná mše svatá, společná denní modlitba Církve. Zdůrazňují nutnost věrnosti Církvi. Hledají ty řehole, které nosí řeholní roucho.

SVOBODA SLOVA

V britském zdravotnictví se množí případy, že zaměstnanci ztrácejí místo kvůli své víře. 71letý ošetrovatel byl propuštěn ze státní nemocnice, protože v kurzu při hraní rolí řekl pacientce, aby šla do kostela. Carolina Pitrová ztratila místo, protože se zeptala pacientky, zda se za ni může modlit. Vyhrála však pracovní spor a mohla se vrátit. Ministerský předseda prohlásil, že od křesťanů nelze očekávat, že by se distancovali od svého náboženského přesvědčení a omezili ho na zcela soukromou sféru. Role víry a náboženství je ve veřejném životě stále velmi důležitá. Jde o základní lidské hodnoty.

Kath-net

Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk a Město Rumburk vás zvou na **LORETÁNSKÉ SLAVNOSTI 2009**, které se konají **v sobotu 12. září 2009 v loretánském areálu v Rumburku**.
Program: 10:00–10:10 zahájení • 10:00–11:00 slavnost posvěcení loretánské kaple P. Marie za účasti litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta (kostel sv. Vavřince) • 10:10–10:25 skupina historické hudby Al Fianco z Liberce • 10:30–11:20 pohádka O zakleté princezně (divadlo Studna z Č. Budějovic) • 11:00–11:20 Sefardské písně (Loretánská kaple) • 11:30–11:45 skupina historické hudby Al Fianco • 11:50–12:00 vernisáž výstavy o augustiniánském klášteře v České Lípě • 13:00–13:20 N.T.C., sbor Gymnázia Rumburk • 13:30–13:45 skupina historické hudby Al Fianco • 14:00–15:00 pohádka O Všudybylovi (divadlo Studna z Č. Budějovic) • 14:30–14:50 česko-německý pozounový sbor z Jonsdorfu (ambity) • 15:05–15:25 folklorní soubor Dykta z Krásné Lípy • 15:30–15:45 skupina historické hudby Al Fianco • 16:00–16:30 pásmo animovaných pohádek Jiřího Trnky • 16:30–17:30 koncert sboru Šenováček a Tyršovské zvonky (kostel sv. Vavřince).
Doprovodný program: zpřístupnění běžně nepřístupných prostor • tvoření ve výtvarných dílnách pro děti i dospělé • prodej rukodělných výrobků a regionální literatury • prezentace chráněných dílen ze Šluknovska • občerstvení. Více informací na www.rumburk.farnost.cz.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUTĚ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 20. září 2009** ke svátku Povýšení svatého Kříže. **Program pouti:** mše svatá v předvečer pouti **v sobotu 19. září** v 18 hodin • mše svatá **v neděli 20. září** v 7:15 a 9 hodin, slavná mše svatá v 11 hodin (slouží P. Petr Hovorka, novokněz z Velešína) • během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi • svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14:30 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 30. 8. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 4,1–2.6–8

Ž 15(14),2–3a.3b–4.5bc

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

2. čt.: Jak 1,17–18.21b–22.27

Ev.: Mk 7,1–8.14–15.21–23

Slovo na den: Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí.

Pondělí 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 4,13–18

Ž 96(95),1+3.4–5.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 4,16–30

Slovo na den: Slepým navrácení zraku.

Úterý 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Sol 5,1–6.9–11

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 4,31–37

Slovo na den: Přišel jsi nás zahubit?

Středa 2. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,1–8

Ž 52(51),10.11

Odp.: 10b (*Stále spoléhám na Boží slitovnost.*)

Ev.: Lk 4,38–44

Slovo na den: Nenechával je mluvit.

Čtvrtek 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: Kol 1,9–14

Ž 98(97),2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Slovo na den: Požádal ho, aby trochu odrazil od břehu.

Pátek 4. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,15–20

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásetem!*)

Ev.: Lk 5,33–39

Slovo na den: Jedí a pije!

Sobota 5. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Kol 1,21–23

Ž 54(53),3–4.6+8

Odp.: 6a (*Hle, Bůh mi pomáhá!*)

Ev.: Lk 6,1–5

Slovo na den: Co udělal David, když měl hlad?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. SRPNA – 5. ZÁŘÍ 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 8.		PO 31. 8.		ÚT 1. 9.		ST 2. 9.		ČT 3. 9.		PÁ 4. 9.		SO 5. 9.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	1734	1953	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	1734	1953	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	1735	1954	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	713	804	939	1050	953	1066	969	1083	1492	1679	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	1724	1943	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	713	804	939	1050	954	1067	970	1084	1492	1680	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	713	804	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 29. 8.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	1736	1955	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	1737	1956	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	713	804	713	805	948	1060	962	1076	979	1094	1492	1680	1011	1129	714	805
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	1731	1950	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	713	804	713	804	948	1061	963	1077	980	1095	1492	1680	1012	1130	714	806
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKA

ZÁZRAKY KE KANONIZACI ČESKÝCH SVĚTCŮ

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Koncem 20. století byli kanonizováni tři čeští světci: r. 1989 Anežka Česká, r. 1995 Zdislava z Lemberka a mučedník kněz Jan Sarkander. Autor této publikace, který působil jako profesor v Itálii a Olomouci a jako ředitel tajného papežského archivu na Kongregaci pro svatořečení v Římě, shrnul v tomto pojednání hlavní požadavky ke kanonizaci: svatost života nebo mučednictví kandidátů a zázraky na jejich přímluvu. Spisek obohacuje obrazová příloha a stručný dodatek o nových českých kauzách svatořečení.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 64 stran + 20 stran barevných obrazových příloh, 99 Kč



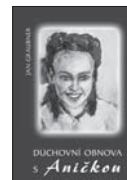
duchovních deníků a jiných písemností Aničky Zelíkové, vzpomínek a některých dopisů dalších osob a informací získaných v přípravném období před zahájením oficiálního diecézního beatifikačního procesu. Nechybí ani chronologický přehled života Aničky a údaje o rodině a o svědectvích. Publikace je doplněna černobílými fotografiemi z materiálů pro beatifikaci.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 368 stran + 16 stran obrazové přílohy, 264 Kč

DUCHOVNÍ OBNOVA S ANIČKOU

Jan Graubner

Tato knížečka vznikla při duchovních obnovách, které dával olomoucký arcibiskup Jan Graubner členům Matice svatohostýnské, katechetům či svým spolupracovníkům a dalším skupinám. Společně na cestě duchovní obnovy je služebnice Boží Anička Zelíková.



Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 70 stran, 69 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

SLUŽEBNICE BOŽÍ ANIČKA ZELÍKOVÁ ŽIVOT A CTNOSTI

Mons. doc. ICLic. František Polášek, Th.D.

Autor chce tímto obsáhlým dílem podat příklad k následování duše toužící po svatosti a po usmiřování za hříchy druhých lidí vlastní obětí, především za hřešící proti nenarozenému životu. Anička Zelíková žila vírou a láskou a na věčnost odešla se šťastným úsměvem na rtech. P. Polášek v knize použil

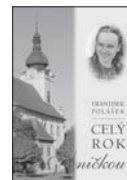


CELÝ ROK S ANIČKOU

Mons. doc. ICLic. František Polášek, Th.D.

Malý duchovní průvodce na každý den v roce – slova a myšlenky Aničky Zelíkové z jejích vlastních písemností nebo z písemností dr. Hloucha či s. Ludmily, kteří je uvádějí jako slova Aničky.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. Brož., A5, 104 stran, 95 Kč



Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matrice cyrilometodějská s. r. o.